

Arrest

nr. 260 360 van 8 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 14 juni 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2019. Door een materiële vergissing werd op 4 januari 2020 de afstand van dit verzoek vastgesteld. Op 14 januari 2020 diende verzoekster daarom een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 16 november 2020.

1.3. Op 30 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1989 in Merida gelegen in het gelijknamige departement. Een groot deel van uw jeugd bracht u door op de boerderij van uw grootouders in Meridia. Op dertienjarige leeftijd trok u met uw ouders naar Caracas. De regering bemoeide zich in deze periode erg in het bedrijf waar uw vader werkte en hij werd zelfs meerdere keren ontvoerd in Caracas door gewapende Tupamaros. In 2011 besloten jullie opnieuw te verhuizen, en ditmaal naar San Cristobal.

Uw moeder M. E., P.d.C. (o.v. xxx) reisde op 18 februari 2014 met uw zus R.M., M. G. (o.v. xxx) en uw toen minderjarige broer R.M.M.A. naar België, waar uw moeder en uw zus op 5 maart 2014 samen een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 16 mei 2014 besloot het CGVS uw moeder, uw zus en uw broer de vluchtelingenstatus toe te kennen. Sindsdien verblijven uw moeder, uw zus en uw broer in België. Uw broer heeft inmiddels de Belgische nationaliteit gekregen. U reisde in 2014 niet mee met uw familie naar België omwille van uw relatie met O.I. Uw vader verblijft momenteel in Caracas.

Vanaf 2014 was u lid van de politieke partij Voluntad Popular en u nam deel aan protesten georganiseerd door de partij tegen de autoriteiten. U nam voor het laatst deel aan een protest in januari 2019. Tijdens de protesten tegen de Venezolaanse regering gooide u met stenen, hielp met maskers, handschoenen, bouwafval en eten uitdelen, bracht benzine aan voor brandbommen, hielp straten af te zetten, en sloeg alarm als er Tupamaros kwamen. Daarnaast probeerde u via Twitter en Instagram anoniem uw steun te betuigen en informatie te delen, hetgeen u al sinds 2010 deed.

Nadat uw moeder in februari 2014 Venezuela definitief verliet ging u naar haar appartement in San Cristobal om wat spullen op te halen. U werd er echter geconfronteerd met gewelddadige Cubaanse militairen die u beledigden en dreigden dat ze u en uw familie zouden vermoorden en verkrachten. Pas nadat u zich enkele dagen in het appartement had opgesloten kwam u naar buiten.

Omwille van de problemen die u en uw familie in Venezuela kenden besloot u in 2015 om met uw partner O. I., die de Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit heeft, naar Colombia te verhuizen waar u vervolgens met hem trouwde. Ongeveer een jaar woonde en werkte u zo in Colombia met I.. In 2016 keerden u en uw echtgenoot terug naar San Cristobal in Venezuela waar jullie samenwoonden in een huis binnen een privéurbanisatie aan de rand van de stad.

Op 19 april 2017 nam u samen met anderen deel aan een protestmars. Op een bepaald moment kwam het tot een confrontatie met de Tupamaros. U rende een gebouw in om u te verbergen, maar een medebetoogster P. R. werd doodgeschoten. Nadat u twee uur in het gebouw afwachtte liep u terug naar uw auto en verliet het gebied. Nadien klaagde u de dood van Paola aan via Twitter. Naar aanleiding van deze gebeurtenis wilde u uw huis niet te veel meer verlaten. U bleef alleen nog via Twitter protesteren en u hielp ook om maskers en benzine rond te brengen, maar u kwam zelf het huis niet meer uit.

In september 2017 trok uw man I. naar de Verenigde Staten en u woonde sindsdien alleen in het huis. In 2019 scheidde u van I., maar omwille van de corona-pandemie heeft u de scheidingspapieren nog niet in uw bezit.

Midden februari 2019 werd u bij het buitengaan van een winkel benaderd door vijf mannen die zeiden dat ze leden van Voluntad Popular waren. Ze vroegen u waar Y. woonde. U vond dit zeer verdacht aangezien ze dus eigenlijk aan u vroegen waar u woonde. U antwoordde dat er zo niemand woonde en keerde huiswaarts.

Inmiddels had u een relatie met R.T.M.A., de latere vader van uw kind.

Sinds midden maart 2019 begon u telefoontjes van de Tupamaros te krijgen op de vaste lijn van uw adres. Ze wisten dat u zwanger was, ze scholden u uit en dreigden u te zullen vermoorden omwille van uw deelname aan de betogingen. U luisterde enkel en antwoordde tijdens deze telefoontjes nooit. U werd op deze manier zeer veel opgebeld. Op een dag kwamen er wel twintig telefoontjes toe totdat u de telefoonlijn afsloot. Toen u nadien de lijn weer aansloot kwamen de telefoontjes opnieuw veelvuldig door. In maart 2019 stopte u definitief met voornoemde activiteiten op sociale media omdat u toen te weten kwam dat u zwanger was. U was bang dat uw toekomstig kind betrokken zou worden in uw protestactiviteiten. Door de ondraaglijkheid van de telefonische oproepen van de Tupamaros besloot u in april 2019 dan maar uw telefoonlijn volledig af te sluiten en niet meer buitenshuis te gaan.

In mei 2019 kwamen leden van de FAES (Special Actions Force van de nationale politie) naar het restaurant van de tante van M. A. omdat ze naar u op zoek waren.

Tevens in mei 2019 ging u met M. A. met de motorfiets naar de supermarkt om eten te kopen. Op de terugweg naar huis werden jullie tegengehouden door zes motorfietsen waar telkens twee personen op zaten. U kon aan hun rode sjaaltjes zien dat het Tupamaros waren. Ze sleurden u en M. A. van de motorfiets en probeerden u vast te grijpen. U kon echter ontkomen en zich in een winkel verstoppen. De Tupamaros sleurden M.A. een eindje mee waarna ze weer vertrokken. Naar aanleiding van dit incident besloot u om Venezuela definitief te verlaten en naar België te reizen waar uw moeder, zus, en broer sinds 2014 verblijven. Uw leven en dat van uw ongeboren kind stonden op het spel en u vroeg uw moeder om hulp.

U verliet Venezuela op 13 juni 2019 via de luchthaven van Maiquetia in Caracas. Via een tussenlanding in Madrid arriveerde u op 14 juni 2019 in België en diende hier op 3 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 juni 2019 werd uw huis bekogeld met stenen en er werd een dreigbrief van de Tupamaros achtergelaten. U bekwam deze informatie via M. A., de vader van uw kind, die na uw vertrek nog af en toe naar uw huis ging kijken.

R. T. M. A. is de vader van uw zoon M. (o.v. xxx) die op (...) 2019 in België werd geboren. U heeft momenteel geen partner.

Op 4 januari 2020 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een afstand van uw verzoek geregistreerd omdat u niet had gereageerd op hun oproeping. Dit bleek echter te berusten op een misverstand aangezien uw sociaalassistent vergat door te geven dat u in deze periode net was bevallen en op bevallingsrust stond. Derhalve was u dus niet ongewettigd afwezig. U was echter wel genoodzaakt een tweede verzoek in te dienen en dat deed u op 14 januari 2020.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela dat u en uw zoon door de Venezolaanse autoriteiten of de daar actieve Tupamaros zullen worden geschaad of vermoord.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw paspoort (uitgegeven op 22 november 2017), uw identiteitskaart (uitgegeven op 20 april 2012), dertig foto's betreffende de protesten in Venezuela, afdrukken van uw Instagramen Twitteraccount (xxx) een afdruk van een Twitter-bericht van xxx, twee foto's van de gedode P. en twee screenshots van de vermeende dader, vijf foto's van de gegooide stenen naar uw huis en de dreigbrief die aan uw huis werden achtergelaten, drie foto's van Tupamaros die zich als journalisten voordoen, zeven foto's van verwondingen, medische documenten uit België, drie geboorteattesten van uw zoon uit België, een Instagram-foto van een lid van de GNB (National Guard van Venezuela), zes foto's van een lid van de FAES met scooter, en bijkomende verklaringen van uw advocaat en afdrukken van uw Twitteraccount (xxx).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela voor het leven van u en uw zoon (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van d.d. 16/11/2019, hierna CGVS, p.15-16). U vreest de Venezolaanse autoriteiten en de personen die banden hebben met de regering. Deze personen bedreigden u omwille van uw politieke activiteiten zoals protesteren op straat en op sociale media. De bedreigingen, en meer bepaald een aanval op u en M. A., vormden de directe aanleiding voor uw definitief vertrek uit Venezuela.

Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele tegenstrijdigheden en opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Er moet immers worden gewezen op de verklaringen die u enerzijds op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds op het CGVS aflegde. Er kan worden aangenomen dat u bij de DVZ bondiger uw relaas hebt gedaan, doch werd er gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Waar u ten eerste op de CGVS verklaarde dat u en M. A. in mei 2019 het slachtoffer werden van een aanval van twaalf personen op zes motorfietsen, heeft u deze gebeurtenis helemaal niet vermeld op de DVZ (zie CGVS-Vragenlijst d.d. 21/08/2020; CGVS p.11,13-15). Dit is zeer vreemd aangezien dit voorval volgens u net de aanleiding was om uw land van herkomst definitief te verlaten (CGVS p.13,15). Deze aangrijpende gebeurtenis, aangezien u toen ook voor de

eerste en enige keer fysiek werd aangepakt, moet toch het vermelden waard zijn geweest. Dat u deze aanval niet eerder hebt vermeld, en zelfs niet nadat u uw eigen verklaringen op de DVZ nogmaals werden voorgelezen, is erg eigenaardig. Uit het administratief dossier blijkt dat u aan uw verklaringen niets meer had toe te voegen en nadat uw verklaringen werden voorgelezen heeft u deze ondertekend (CGVSVragenlijst, - vraag 3.8). Derhalve kan er niet worden voorbijgegaan aan deze vaststelling die het geloof in uw relaas op een eerste manier ondergraaft.

Waar een tweede keer bij afwijkende verklaringen op enerzijds de DVZ en anderzijds het CGVS moet worden stilgestaan, is bij de constatering dat u op het CGVS plots stelt daadwerkelijk sinds 2014 lid te zijn geweest van de politieke partij Voluntad Popular (CGVS p.9). Vreemd genoeg had u voordien op de DVZ nochtans expliciet verteld dat u helemaal geen lid was van Voluntad Popular, maar wel een sympathisant en dit vanaf 2013 tot aan uw vertrek (CGVS-Vragenlijst vraag 3.3). Deze markante tegenstrijdigheid verhindert dat er enig geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement dat het niveau van een sympathisant overstijgt. Bovendien heeft u allerm minst uw vermeende lidmaatschap bij Voluntad Popular niet kunnen hardmaken. Uit uw beschrijving van uw activiteiten voor Voluntad Popular kan evenmin afgeleid worden dat u effectief lid was. Uw engagement beperkte zich immers tot een deelname aan de protestmarsen en logistieke ondersteuning van de barricades, zo zegt u (CGVS p.9). In de opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud doorstuurde voegt u opeens de deelname aan vergaderingen aan uw takenpakket toe. Aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud uw engagement louter omschreef als het participeren aan protesten kan uw toevoeging niet overtuigen en haalt ze juist uw geloofwaardigheid onderuit. Voorts legt u geen bewijzen neer van uw jarenlange lidmaatschap en brengt u evenmin stukken aan waaraan uw veelvuldige deelname aan protesten kan blijken. Uw argumentatie dat uit één foto waarop u met een T-shirt staat moet blijken dat u wel degelijk lid was van Voluntad Popular en dat u nooit een lidkaart kreeg omdat u geen functie bekleedde, kan geen soelaas brengen (CGVS p.9; zie ingediende documenten nr 3). Niet alleen kan er van u, die beweert jarenlang lid te zijn geweest en aan allerhande betogingen meedeed, meer bewijsmateriaal ter zake worden verwacht, de foto waarnaar u verwijst kan enkel aantonen dat u op een bepaald moment in 2013 binnenshuis een T-shirt met slogan droeg ter ondersteuning van de campagne van Henrique Capriles tijdens de presidentsverkiezingen van 2013 (CGVS p.6,8-9; zie ingediende documenten nr 3,15; zie administratief dossier). Daarnaast legt u nog één foto neer van u tijdens een betoging. Indien u daadwerkelijk jarenlang actief aan protesten zou hebben deelgenomen zijn twee foto's toch wel heel pover (CGVS p.8,9). Dergelijke wijzigende en blote verklaringen over een kernaspect van uw vervolgingsverhaal kunnen dus niet overtuigen. De opmerkingen hieromtrent van uw advocaat, namelijk dat u nooit een lidkaart van Voluntad Popular had, dat uw familieleden in België dit ook nooit hadden en dat jullie bevestigen dat niet alle leden zo een lidkaart krijgen, kan niets veranderen aan voorgaande argumenten. Volgens uw raadvrouw is het begrijpelijk dat u geen bewijzen heeft van uw activiteiten gezien het gevaar dat uw deelname aan deze activiteiten met zich zou meebrengen (zie ingediende documenten nr 15). Gezien de vele jaren dat u naar eigen zeggen zeer actief zou zijn geweest kan deze redenering het flagrante gebrek aan stavingsstukken niet voldoende verklaren.

Op een derde punt blijken uw eerdere verklaringen op de DVZ opnieuw niet overeen te stemmen met die ten aanzien van het CGVS. U zei op de DVZ immers dat op een dag er mannen die beweerden lid te zijn van Voluntad Popular zich aan u aandienden bij uw residentie waar u woonde (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Deze versie wijkt echter af van diegene die u op het CGVS verklaarde. U vertelde namelijk toen dat u niet aan uw woonresidentie zo door deze mannen werd benaderd, maar wel voor een winkel die zich op twee blokken van uw huis bevond (CGVS p.13,17,20). Deze vastgestelde discrepantie doet de geloofwaardigheid in uw relaas en voorgehouden vrees verder afnemen.

Ten vierde bent u eveneens niet consequent inzake de dreigtelefoontjes die u kreeg en de periode wanneer u deze ontving. Op het CGVS laat u namelijk noteren dat u voor het eerst zulke telefoontjes kreeg in maart 2019 en dat het er wel twintig of meer op een dag konden zijn, totdat u in april 2019 de telefoonlijn uit de muur trok (CGVS p.13-14,16). U vermoedt dat de aanleiding voor de telefoontjes uw aanklachten en publicaties op de sociale netwerken was (CGVS p.16). Echter op de DVZ zei u dat u al sinds 2017 dreigtelefoontjes ontving en dit drie tot vier keer gedurende een maand (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). U verdacht uw buurman ervan u in de gaten te houden en na elke betoging kreeg u ook dreigtelefoontjes (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Dat uw verklaringen wederom niet te rijmen zijn, blijkt te meer uit de vaststelling dat u de dreigtelefoontjes die u op de DVZ vermeldde, helemaal niet heeft aangehaald op het CGVS. U had immers alle incidenten aangehaald en de eerder aangehaalde dreigtelefoontjes sinds 2017 bleken niet in u op te komen (CGVS-Vragenlijst 3.5; CGVS p.13-14). Het mag onderhand duidelijk zijn dat voorgaande tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de kernelementen van uw relaas de geloofwaardigheid van uw aangemeten vrees sterk op de helling zetten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u ervoor koos om uzelf op te sluiten in uw eigen huis. Naar aanleiding van de dreigtelefoontjes kwam u gedurende maanden niet meer naar buiten uit angst voor uw vervolgers (CGVS p.14-15,17-18). Het risico dat uw vervolgers wisten waar u woonde was nochtans erg groot. Zo werd u in februari 2019 in de buurt door vijf mannen benaderd die aan u naar u vroegen, kreeg u vele dreigtelefoontjes op uw vaste lijn, en was er nog uw buurman die met de autoriteiten heulde (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5; CGVS p.7-8,13-14,16-17,20). Dat uw bedreigers u snel zouden vinden blijkt uit uw verklaringen dat amper drie dagen na uw vertrek een dreigbrief van de Tupamaros werd achtergelaten aan uw huis en er stenen werden gegooid naar uw huis (CGVS p.7,11; zie ingediende documenten nr 8). U ging echter tegen het advies van uw ex-partner M. A. in en bleef in uw huis wonen tot aan uw vertrek (CGVS p.18). U zag er opvallend genoeg blijkbaar ook geen heil in om bijvoorbeeld naar Caracas of naar de boerderij van uw grootouders in Merida te gaan. Nochtans heeft u al eerder in Caracas en Merida gewoond, en woont uw vader ook helemaal zonder problemen in Caracas (CGVS p.3,5,15). De reden waarom uw vader in Caracas geen problemen kende is omdat deze stad ver van San Cristobal gelegen is, aldus uw verklaringen (CGVS p.15). In die zin brengt uw niet-doortastende houding, die zodus niet in overeenstemming is te brengen met uw mogelijkheden en met uw vrees, de geloofwaardigheid van uw verklaringen weer aan het wankelen. Dat u uw vader of uw grootouders niet wilde betrekken in uw problemen is gezien de ernst van de geschetste problemen die u uw land deden verlaten allerminst overtuigend als verklaring (CGVS p.17). Dat u niet hoeft te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten blijkt ook uit uw documenten en reisweg. U heeft immers op 22 november 2017 een paspoort op uw eigen naam kunnen verkrijgen en met dit document vervolgens zonder problemen uw land kunnen verlaten vanuit de internationale luchthaven Maquitia in Caracas (CGVS p.3-4,20; zie ingediend document nr 1). U bent trouwens ook nooit eerder gearresteerd in Venezuela, kende nooit problemen met de politie of het gerecht (CGVS p.15), en uit voornoemde vaststellingen blijkt dat er geen indicatie bestaat dat u daadwerkelijk in het vizier zou lopen bij de autoriteiten. U spreekt van geluk dat u op deze manier zonder problemen kon vertrekken uit Venezuela (CGVS p.20). Na uw persoonlijk onderhoud en na beraad met uw advocaat stelt u dat u bij uw vertrek zelfs werd ondervraagd en dat uw gsm werd nagekeken door het leger (zie ingediende documenten nr 15). U heeft dit echter zelf nooit eerder aangehaald, noch op de DVZ, noch op het CGVS terwijl het CGVS er u nochtans expliciet naar vroeg (CGVS p.3-4,20). Bovendien kan de redenering verwoord in de nagestuurde opmerkingen niet gevolgd worden. Volgens uw advocaat werd u in Venezuela door de Tupamaros bedreigd en dit betekent niet dat u noodzakelijkerwijs op een zwarte lijst van de regering stond die in het bezit van de militairen op het vliegveld zou zijn (zie ingediende documenten nr 15). Met deze uitspraak spreekt uw advocaat zichzelf echter tegen want nadien stelt zij dat personen op zulk een lijst kunnen staan als de autoriteiten van tevoren op de hoogte zijn gesteld van hun vertrek en dat u gehaast in het geheim vertrok waardoor de Tupamaros de autoriteiten niet tijdig van uw vertrek en profiel als tegenstander konden inlichten (zie ingediende documenten nr 15). Uw raadvrouw stoelt zich echter duidelijk op hypothesen die niet van die aard zijn om voorgaande pertinente vaststellingen te wijzigen. Dat u voorafgaand aan uw vertrek nog niet eerder als tegenstander door de autoriteiten zou zijn geïdentificeerd staat haaks op uw eigen verklaringen. U zei immers een vrees voor de Venezolaanse regering te koesteren (CGVS p.7-8) die er niet voor terugdeinst de protestacties te infiltreren (CGVS p.11). Uit uw verklaringen blijkt ook dat er nog voor uw vertrek leden van de FAES (de nationale politie van Venezuela) naar de tante van M. A. kwamen om u te zoeken (CGVS p.12). Voorts dacht u van uw buurman die lid was van de CICPC (een politieagentschap) en die banden had met de Tupamaros, dat hij achter de dreigtelefoontjes naar u zat (CGVS p.8; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Ten slotte werd u persoonlijk benaderd door vijf mannen die specifiek naar u vroegen, en werd u en M. A. aangevallen op de motorfiets (CGVS p.11,13,17). Logischerwijs kan er ook niet worden ingezien dat de Tupamaros de (luchthaven-)autoriteiten zouden inlichten of u op een zwarte lijst zouden laten zetten, pas wanneer ze zelf kunnen vaststellen dat u uw woonplaats definitief hebt verlaten, of dat u aanstalten zou maken om uw land te verlaten (zie ingediende documenten nr 15). Het doel van zo een lijst is toch net om personen op te sporen of te detecteren bij hun vlucht. De door u en uw advocate aangereikte uitleg voor uw probleemloze vertrek uit Venezuela kan derhalve niet overtuigen, waardoor deze sterke aanwijzing dat de door u gevreesde vervolging ongeloofwaardig is behouden blijft.

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtaanleidingen uit Venezuela.

Inzake uw activiteiten op sociale media zoals op uw Twitter- en Instagramaccount moet worden vastgesteld dat er aan deze activiteiten an sich niet wordt getwijfeld (CGVS p.9-13,19; zie ingediende documenten nrs 4,5,15). In tegenstelling tot de opmerking van uw raadvrouw, kan de idee dat u door deze activiteiten op sociale media een vrees voor vervolging dient te koesteren evenwel niet worden gevolgd (zie ingediende documenten nr 15). U verklaart immers dat uw profielen op sociale media anoniem zijn, u niets over uw privéleven postte, u zelf geen foto's hebt genomen en u de berichten van

anderen repostte (CGVS p.10-11,14; CGVS-Vragenlijst vraag 3.3; zie ingediende documenten nrs 4,5,15). Doordat eerder werd aangetoond dat aan uw relaas en vrees voor de Venezolaanse autoriteiten geen geloof kon worden gehecht, blijkt er verder dan ook uit niets dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw activiteiten op sociale media, laat staan dat ze u hierom willen vervolgen. Wat betreft uw Twitter- en Instagramprofiel, waar u politieke boodschappen op heeft gepost, kan trouwens worden opgemerkt dat het laatste dergelijke bericht dateert van maart of april 2019 (CGVS p.10; zie ingediende documenten nr 4,5). Daar deze laatste berichten zodus dateren van voor uw vertrek en dat er, gelet op uw ongeloofwaardig bevonden relaas, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Venezuela. Daarenboven blijkt u geen ambitie meer te koesteren om u met dergelijke politieke activiteiten nog bezig te willen houden (CGVS p.10). Kortom, gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten loopt, noch dat ze op de hoogte zijn van uw politieke boodschappen op sociale media, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een terugkeer naar Venezuela uw bijdragen op uw Twitter- en Instagramaccount te verwijderen. Uit uw profielen kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Dat u via sociale media al sinds 2010 Leopoldo Lopez volgde kan niets aan voornoemde vaststellingen wijzigen (zie ingediende documenten nr 15).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u, ondanks uw politieke activiteiten die niet betwist worden zoals uw sympathie voor Voluntad Popular en uw deelname aan één of meerdere protestmarsen (CGVS p.8-9; CGVS-Vragenlijst vraag 3.3,3.5; zie ingediende documenten nr 3), u niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw aangehaalde politieke activiteiten.

Waar uw advocate verder opmerkt dat ze niet in staat was om u tijdig te zien en ze geen tijd had om het onderhoud met u nogmaals "over te doen" en u geen Nederlands verstaat, moet erop gewezen worden dat u samen met uw advocate in staat was om kennis te nemen van de notities en uw opmerkingen over heeft kunnen geven (zie ingediende documenten nr 15). Dat u emotioneel was tijdens uw onderhoud werd opgemerkt en werd wel degelijk in de notities van het onderhoud aangegeven (zie ingediende documenten nr 15; CGVS p.11). De opmerking van uw advocate dat u ook op andere momenten emotioneel was stelt bovenstaande vaststellingen niet in een nieuw daglicht en kan het geloof in uw asielmotieven derhalve niet herstellen (ingediende documenten nr 15).

Wat betreft de bijkomende verklaringen van uw advocate, zijnde dat u zichtbaar getraumatiseerd bent door uw ervaringen in Venezuela en de vervolging die u daar heeft ondergaan, en dat uw psychologische begeleiding in België werd onderbroken maar dat u deze wilt hervatten moet er vooreerst op gewezen worden dat u noch uw advocate een begin van bewijs aanbrengen inzake uw psychologische problemen (ingediende documenten nr 15). Bovendien dient er ook vastgesteld te worden dat u en uw raadvrouw geheel nalaten te concretiseren hoe uw psychologische toestand dan wel mag zijn en of uw mentale toestand enige vorm van invloed op uw verklaringen of vastgestelde ongeloofwaardigheid zou hebben.

Wat betreft de problemen van uw in België erkende familieleden in Venezuela, moet aangestipt worden dat deze evenmin aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde (zie ingediende documenten nr 15). Vooreerst moet opgemerkt worden dat deze problemen van uw familieleden al dateren van voor februari 2014 en u, zelfs als oudste dochter zijnde, toen besloot om in Venezuela achter te blijven omdat u een relatie had, en omdat er voor u toen geen ernstige problemen waren in Venezuela (CGVS p.4,19). Uw vader verblijft trouwens nog steeds in Venezuela zonder problemen (CGVS p.5,15). Bovendien dient elk verzoek op eigen merites te worden beoordeeld, onder andere rekening houdend met de verklaringen en de bewijzen die aangevoerd worden door de betrokken verzoeker. De problemen van uw moeder, zus en broer zeggen dan ook niets over uw profiel en persoonlijke vervolgingsfeiten in uw land van herkomst.

Uw advocate werpt opvallend genoeg op dat het niet is uitgesloten dat u ook door de problemen en betrokkenheid van nog andere familieleden bij Voluntad Popular vervolgd wordt en dat dit niet diepgaand werd onderzocht door het CGVS (zie ingediende documenten nr 15). Deze blote post-factum beweringen zijn niet ernstig te noemen. In het midden gelaten dat uw raadvrouw niet precificeert over welke familieleden ze het heeft, moet geconstateerd worden dat u zulke motieven of verklaringen immers nooit zelf hebt aangehaald ten aanzien van de DVZ of het CGVS (CGVS-Verklaring vraag 3.1-3.8; CGVS p.13,20). Het is aan de verzoeker om spontaan alle redenen en motieven te vermelden die aan de grondslag liggen van zijn/haar vrees voor vervolging en verzoek om internationale bescherming. Door het louter stellen dat « het niet uitgesloten kan worden » zonder dat u of uw advocate daar concrete aanwijzingen toe aanhalen maken jullie het bestaan van een dergelijke gegronde vrees op vervolging niet aannemelijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, het blijkt dat u kan bogen op uw zelfredzaamheid en werkervaringen in Venezuela en Colombia (CGVS p.5,12). U volgde middelbaar onderwijs, werkte als manager van een bouwbedrijf en nadat uw man u verliet kocht u eigenhandig vrouwenkledij en parfum in en bracht deze daarna zelf verder aan de man (Verklaring DVZ d.d. 21/08/2020 vraag 11; CGVS p.4-5,12-13). Met deze werkervaringen kan u na terugkeer naar uw

herkomstland opnieuw aan de slag. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit het feit dat u zonder problemen alleen woonde vanaf september 2017 en naar België reisde (CGVS p.4-5). U beschikt in Venezuela daarnaast ook over een huis in een privé-urbanisatie (CGVS p.4). Aan uw nagestuurde tegenwerping dat u niet meer in uw huis in Venezuela kan wonen omwille van uw problemen kan gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen geen waarde worden gehecht (zie ingediende documenten nr 15). Verder onderhoudt u in Venezuela nog goede contacten met uw werkende vader en met de vader van uw kind M. A. (CGVS p.7). Uw advocaat weet te melden dat jullie inderdaad nog bevriend zijn (zie ingediende documenten nr 15). Uw moeder die al sinds 2014 in België is en hier ook werkt, heeft uw reis naar België gesponsord en uw zus bij wie u momenteel verblijft, zullen u, net als uw familieleden in Venezuela, bovendien ook ter wille zijn om uw vestiging te faciliteren (CGVS p.3,12). Dat u na uw persoonlijk onderhoud laat weten dat uw vader erg arm is en dat M. A. door de problemen op de vlucht is en niet meer werkt kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat u in Venezuela over een netwerk beschikt (zie ingediende documenten nr 15). Te meer er andermaal moet benadrukt worden dat de problemen die u met M. A. deelt bedrieglijk zijn. Evenzo kan uw toevoeging dat u geen spaargeld meer heeft geen niet opwegen tegen uw aangetoonde werkervaringen, zelfredzaamheid en bereidwillig familiaal netwerk in Venezuela en België (zie ingediende documenten nr 15). Bijgevolg kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt

echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw reisweg, uw identiteit en uw nationaliteit, worden niet in twijfel getrokken (zie ingediende documenten nr 1-2). Dat er Tupamaros zich als journalisten voordoen teneinde protesten te infiltreren wordt evenmin betwijfeld (CGVS p.11; zie ingediende documenten 9). De afdruk van een Twitter-bericht van xxx, de twee foto's van de gedode P. en twee screenshots van de vermeende dader, en een Instagram-foto van een lid van de GNB (National Guard van Venezuela) bezitten evenmin het vermogen de gedane vaststellingen ongedaan te maken (zie ingediende documenten nr 6-7,13). Voor de foto's van de gegooide stenen, van de dreigbrief, van de verwondingen, en van een lid van de FAES geldt hetzelfde (zie ingediende documenten nr 8,10,14). Deze foto's zijn niet van die aard om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op zich om te buigen. Dergelijke foto's zijn enkel ondersteunend aan geloofwaardige verklaringen, quod non. Ten overvloede kan louter op basis van deze foto's niet worden besloten wanneer, waar, en in welke omstandigheden ze werden genomen. Bovendien kunnen deze foto's op eenvoudige wijze in scène zijn gezet. Hetzelfde dient gezegd te worden inzake de foto's van (een) protest(en), waarbij u op een van deze foto's te zien bent (zie ingediende documenten nr 3). Deze stukken kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. Bovendien kan uit deze ongedateerde foto's geenszins worden afgeleid waar en wanneer u aan deze manifestatie(s) zou hebben deelgenomen, laat staan dat u hierom vervolging dient te vrezen. De medische documenten en de drie geboortecertificaten van uw zoon tonen tot slot enkel aan dat u in België medisch werd geholpen en dat uw zoon hier werd geboren op 17 november 2019 (zie ingediende documenten nr 11-12).

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken:

- een attest van een Venezolaanse psychiater van 20 april 2021 opgesteld in het Spaans met vertaling (stuk 3);

- een ongedateerd voorschrift van dezelfde psychiater voor medicatie, opgesteld in het Spaans zonder vertaling (stuk 3);
- een afdruk van het instagramprofiel van deze Venezolaanse psychiater (stuk 3);
- het bewijs van erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters moeder en broer en het gehoorverslag van haar moeder bij het CGVS van 5 mei 2014 (stuk 4);
- het bewijs van erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters zus en het gehoorverslag van haar zus bij het CGVS van 5 mei 2014 (stuk 5).

2.2.2. Op 3 juni 2021 dient de verwerende partij een nota met opmerkingen in waarbij zij volgende stukken voegt:

- COI Focus Venezuela "*Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019;
- COI Focus Venezuela « *Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België* » van 8 november 2019;
- www.upb-avb.be "*Mag ik buitenlandse voorschriften aanvaarden?*".

2.2.3. Op 19 juli 2021 brengt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij stelt sinds juli 2021 ook in België gevolgd te worden door een klinisch psycholoog en een psychologisch rapport toevoegt van 16 juli 2021 opgesteld in het Frans met Nederlandse vertaling.

2.2.4. Op 27 juli 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport *COI Focus Venezuela: Situatieschets* van 28 april 2021 en *EASO: Venezuela Country Focus* van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

(i) aan haar vervolgingsverhaal kan geen geloof worden gehecht om volgende redenen:

(1) bij de DVZ heeft verzoekster niets gezegd over haar vluchtaanleiding, met name de aanval in mei 2019 op haar en haar ex-partner door twaalf personen op zes motorfietsen; (2) bij het CGVS stelt verzoekster plots daadwerkelijk lid te zijn geweest van de partij Voluntad Popular terwijl ze bij de DVZ enkel gezegd had een sympathisant te zijn, bovendien kan ze haar vermeend lidmaatschap niet hard maken; (3) bij de DVZ verklaarde verzoekster dat ze voor haar woonplaats werd aangesproken door mannen die beweerden lid te zijn van de Voluntad Popular, terwijl ze bij het CGVS beweerde dat dit gebeurde bij een winkel op twee blokken van haar huis; (4) verzoekster legde incoherente verklaringen af over de dreigtelefoontjes die ze ontving en de periode waarin dit gebeurde; (5) het is opmerkelijk dat verzoekster stelt dat ze zich opsloot in haar woning en niet meer naar buiten kwam, terwijl het risico heel groot was dat haar belagers haar wisten wonen en ze ook de mogelijkheid had om bij familie elders in het land te verblijven; (6) dat verzoekster niet hoeft te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten blijkt ook uit haar documenten en reisweg, ze heeft een paspoort kunnen verkrijgen en vervolgens zonder problemen met dit document het land kunnen verlaten via de internationale luchthaven van Caracas;

(ii) inzake haar activiteiten op sociale media moet worden vastgesteld dat er aan deze activiteiten niet wordt getwijfeld maar er kan niet worden gevolgd dat ze omwille van deze activiteiten een vrees voor vervolging dient te hebben;

(iii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk;

(iv) uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, er zijn dan ook geen

indicaties aanwezig dat ze bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar aangehaalde activiteiten;

(v) de opmerkingen van verzoeksters advocate dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel was, kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen; inzake de bijkomende opmerkingen van verzoeksters advocate wordt opgemerkt dat verzoekster noch de advocate een begin van bewijs aanbrengen inzake verzoeksters psychologische problemen en niet concretiseren wat haar psychologische toestand dan wel is en of haar mentale toestand een invloed zou hebben op haar verklaringen of vastgestelde ongeloofwaardigheid;

(vi) wat betreft de problemen van haar in België erkende familieleden in Venezuela, deze geven evenmin aanleiding tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in verzoeksters hoofde;

(viii) verzoeksters advocate stelt dat niet werd onderzocht of verzoekster door de problemen en betrokkenheid van andere familieleden bij Voluntad Popular vervolgd wordt, dit betreffen echter *post factum*-beweringen en zijn niet ernstig te noemen;

(ix) uit verzoeksters verklaringen en haar profiel kan niet worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de situatie zodanig is dat verzoekster in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling;

(x) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Venezuela problemen te ondervinden omwille van haar politieke activiteiten, zij werd in Venezuela bedreigd en aangevallen door de Tupamaros, ze vreest voor haar leven en dat van haar in België geboren zoon.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar verklaringen en wijst erop dat sommige zaken niet betwist worden, namelijk dat zij heeft deelgenomen aan verschillende activiteiten van de oppositiepartij Voluntad Popular, dat zij op sociale media actief was en deze partij ondersteunde en dat het incident van 16 april 2017 niet wordt betwist. Verzoekster wijst erop dat haar moeder en zus actieve deelnemers waren aan demonstraties, Voluntad Popular steunden en in België erkend zijn als vluchteling. Verzoekster wijst erop dat zij sinds drie jaar in behandeling is bij een psychiater en lijdt aan depressies en paniekaanvallen als gevolg van de vervolgingen in Venezuela, zij verwijst in dit verband naar stuk 3 bij het verzoekschrift. Verzoekster stelt dat haar daarom moeilijk te verwijten valt dat zij tijdens het gehoor heeft nagelaten om over bepaalde onderwerpen te spreken. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij tijdens haar gehoor bij het CGVS niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen die in de bestreden beslissing vermeld worden en dat dit een schending uitmaakt van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Inzake de erkenning van haar moeder en zus als vluchteling wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de problemen van uw in België erkende familieleden in Venezuela, moet aangestipt worden dat deze evenmin aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde (zie ingediende documenten nr 15). Vooreerst moet opgemerkt worden dat deze problemen van uw familieleden al dateren van voor februari 2014 en u, zelfs als oudste dochter zijnde, toen besloot om in Venezuela achter te blijven omdat u een relatie had, en omdat er voor u toen geen ernstige problemen waren in Venezuela (CGVS p.4,19). Uw vader verblijft trouwens nog steeds in Venezuela zonder problemen (CGVS p.5,15). Bovendien dient elk verzoek op eigen merites te worden beoordeeld, onder andere rekening houdend met de verklaringen en de bewijzen die aangevoerd worden door de betrokken verzoeker. De problemen van uw moeder, zus en broer zeggen dan ook niets over uw profiel en persoonlijke vervolgingsfeiten in uw land van herkomst.”

Door louter te wijzen op de erkenning van familieleden, doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij in 2014 Venezuela niet verlaten heeft samen met haar moeder en zus omdat ze toen al met haar partner samen was en ze toen nog geen ernstige persoonlijke problemen kende (notities CGVS, p. 19). Zij verduidelijkt daarnaast in het verzoekschrift op geen enkele wijze waarom zij bij een terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben of het risico zou lopen op ernstige schade als een gevolg van de problemen van haar familieleden. Verzoeksters loutere verwijzing naar de erkenning van familieleden volstaat dus niet om aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Inzake haar behandeling bij een psychiater of psycholoog wordt vastgesteld dat verzoekster achtereenvolgens het volgende verklaarde:

- tijdens haar gehoor bij het CGVS op 16 november 2020 maakte verzoekster hier helemaal geen melding van (zie notities gehoor CGVS);
- de advocate van verzoekster dient op 1 december 2020 opmerkingen in over het persoonlijk onderhoud waarin ze meldt dat verzoekster normaal gezien in februari 2020 moest starten met psychologische begeleiding maar dat dit niet kon doorgaan omwille van de coronacrisis (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 15), in dit schrijven wordt niets vermeld over een online-therapie bij een Venezolaanse psychiater;
- in het verzoekschrift van 4 mei 2021 wordt voor het eerst melding gemaakt van een behandeling door een Venezolaanse psychiater: stuk 3 bij het verzoekschrift betreft een attest van deze psychiater van 20 april 2021 waarin vermeld wordt dat verzoekster sinds ongeveer drie jaar haar patiënte is, dat ze lijdt aan een ernstige depressieve stoornis gepaard gaande met paniekaanvallen die een farmacologische behandeling verdienen, deze toestand heeft mee haar beslissing bepaald om naar België te migreren waar haar familie verblijft, op dit moment zijn er periodieke controles met psychotherapie online, bij dit attest wordt ook een ongedateerd medicatievoorschrift gevoegd;
- in verzoeksters aanvullende nota van 19 juli 2021 wordt vermeld dat verzoekster sinds juli 2021 ook wordt gevolgd door een psycholoog in België en wordt een verslag van deze psycholoog bijgevoegd. Daarin staat te lezen dat verzoekster op 8 en 12 juli 2021 met deze psychologe heeft gesproken en er wordt geconcludeerd dat er sprake is van een groot psychisch lijden dat deel zou kunnen uitmaken van een posttraumatische stressstoornis.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster, die nu voor het eerst vermeldt dat ze al drie jaar in behandeling zou zijn bij een Venezolaanse psychiater, hiervan zelf nooit melding heeft gemaakt, noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, noch heeft haar raadvrouw dit meegedeeld in de opmerkingen van 1 december 2020 over het persoonlijk onderhoud. Inzake het medisch voorschrift van deze Venezolaanse arts, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoekster deze medicatie het laatst heeft voorgeschreven gekregen in Venezuela en deze daar mogelijk genomen heeft, maar dat dit gestopt is in België, gezien een Belgische apotheek geen buitenlands voorschrift zal aanvaarden (zie stuk 3 bij de nota van het CGVS) en gezien verzoekster geen voorschriften voorlegt van medicatie die haar in België is voorgeschreven, waar zij sinds 14 juni 2019 verblijft.

Verzoekster legt op geen enkele wijze uit in welk opzicht haar psychologische problemen en deze grotendeels online behandeling bij een psychiater -als deze al zou hebben plaatsgevonden gedurende de voorgaande jaren- een invloed zouden hebben op haar relaas. De Raad merkt op dat de psycholoog waarbij verzoekster sinds juli 2021 in behandeling is in België, uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeksters *“cognitieve vermogens bewaard (lijken) te zijn gebleven”*. Verzoekster toont dus niet aan in welk opzicht een psychiatrische en/of psychologische behandeling zou aantonen dat zij psychologische problemen heeft waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om haar relaas op een normale wijze te vertellen aan de Belgische autoriteiten.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de attesten weliswaar gewag wordt gemaakt van een depressie en van symptomen van posttraumatische stress omwille van gebeurtenissen in het land van herkomst, doch er dient op te worden gewezen dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekster dit trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een persoon, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen of *in casu* het trauma werd opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Daarnaast steunt een attest van een psycholoog op de eigen verklaringen van de persoon. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de attesten evenmin blijkt dat er

sprake zou zijn van dermate cognitieve problemen die verzoekster zou verhinderen volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen, integendeel.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en stelt dat zij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in haar relaas, merkt de Raad op dat artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om hierop te reageren.

2.3.4.4. De Raad sluit zich vooreerst aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster haar lidmaatschap van de politieke partij Voluntad Popular (hierna: VP) niet hard kan maken en dat haar politiek engagement beperkt was tot het niveau van sympathisant. Bij de DVZ stelde verzoekster geen lid te zijn en vanaf 2013 een sympathisant (adm. dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 3.3.). Bij het CGVS stelde ze toch lid te zijn sinds 2014 (notities CGVS, p. 9) maar hiervan kan ze geen enkel bewijs leveren. Ze had geen lidkaart en ze maakte zich lid door zich aan te sluiten bij een whatsapp-groep (notities CGVS, p. 9). Daarnaast waren haar activiteiten beperkt: ze nam deel aan protesten, ze droeg het hemdje van de partij, bij protesten gooide ze met stenen, ze hielp bij het afzetten van straten, ze sloeg alarm als er Tupamaros kwamen, ze bracht benzine om bommen te maken, ze deelde maskers en handschoenen uit, ze bracht eten naar de mensen die een paar nachten de Guardia Nacional trotseerden, ze bracht bouwafval. Via sociale media (Twitter) betuigde ze steun en deelde ze info (notities CGVS, p. 9). Hieruit blijkt dat verzoekster wel een sympathisant was maar blijkt niet dat zij effectief lid was en alleszins niet dat zij in het vizier kwam van de Venezolaanse autoriteiten als iemand van wie het politiek activisme verder zou reiken dan louter lidmaatschap. Evenmin blijkt dat verzoekster iemand was die mensen organiseerde en mobiliseerde.

In de opmerkingen na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldt verzoekster dat ze ook deelnam aan vergaderingen en activiteiten maar hier geen schriftelijk bewijs van heeft. De Raad volgt de commissaris-generaal dat dit niet aannemelijk is, verzoekster heeft immers ruimschoots de kans gekregen om al haar activiteiten voor de VP te vermelden en ze beperkte zich tot het vermelden van deelname aan protestmarsen en logistieke ondersteuning daarvoor.

De stukken die verzoekster in dit verband voorlegt, kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De foto waarop verzoekster te zien is gekleed in een T-shirt van de VP ter ondersteuning van de campagne van H.P. tijdens de presidentsverkiezingen (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 3) toont geen lidmaatschap aan. De foto waarop verzoekster te zien is tijdens een betoging (*ibidem*) toont aan dat zij deelnam aan een betoging, wat niet in twijfel getrokken wordt. De overige neergelegde foto's betreffen niet verzoekster zelf en worden verder besproken.

De activiteiten van verzoekster op sociale media (Twitter en Instagram) worden niet betwist. De Raad ziet echter niet in hoe verzoekster hierdoor vervolgd zou worden door de Venezolaanse activiteiten. Verzoekster verklaarde dat haar profielen anoniem zijn en dat ze ermee stopte van toen ze zwanger werd in maart 2019 (notities CGVS, p. 10), ze deelde informatie die uit de groep kwam en betuigde steun (notities CGVS, p. 9). Hieruit blijkt niet dat verzoekster door haar activiteiten op sociale media in het vizier gekomen is van de Venezolaanse autoriteiten of nog zou kunnen komen, gezien zij sinds maart 2019 hiermee gestopt is.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille van steun aan de VP en haar activiteiten op sociale media zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. Daarbij komt nog dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd over de Tupamaros die haar zouden lastig vallen en de dreigtelefontjes die ze zou hebben gekregen, zoals hieronder blijkt.

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat het feit dat zij binnen de partij geen verantwoordelijkheden had, niet betekent dat ze niet in gevaar is wegens haar politieke activiteiten. Verzoekster wijst erop dat ze deelnam aan tal van demonstraties en dat deze activiteiten haar in gevaar

brachten, net als haar activiteiten op sociale media. Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met objectieve informatie over Venezuela, zij verwijst in dit verband naar het EASO-rapport van augustus 2020. Daarin kan worden gelezen dat de Venezolaanse veiligheidsdiensten sociale media in de gaten houden en e-mailaccounts hacken, dus zelfs al zijn de Twitter- en Instagramaccounts van verzoekster anoniem, gezien de inhoud kunnen zij gehackt zijn om haar persoonsgegevens te verifiëren. Verzoekster heeft bovendien een bericht ontvangen van de voorzitter van Voluntad Popular, Leopoldo Lopez. Verzoekster vervolgt dat alleen al het deelnemen aan demonstraties in Venezuela voldoende is om als politiek tegenstander te worden beschouwd en te worden vervolgd, ze verwijst hiervoor naar een rapport van de Immigration Board Canada en het EASO-rapport. Daaruit blijkt dat een deel van de bevolking met de regering samenwerkt en informatie verstrekt, de verklaringen van verzoekster over haar buurman die haar in de gaten hield, zijn dus geloofwaardig. Ook is er verhoogde aanwezigheid van de politie in bepaalde gebieden en agenten van de FAES richten zich op sociale en politieke leiders die deelnemen aan demonstraties. Verzoekster wijst erop dat zelfs al zou zij nog niet als dissident zijn geïdentificeerd, dan bestaat er toch een aanzienlijk risico dat ze dat bij terugkeer wel zal zijn, ze heeft haar sociale media accounts immers niet verwijderd. Bij terugkeer naar Venezuela zou zij worden ondervraagd over haar verblijf in België en over haar familie in België.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich met deze uiteenzetting voornamelijk beperkt tot een herhaling van haar asielmotieven. Zoals reeds gesteld, wordt niet betwist dat verzoekster deelnam aan protesten, sympathisant was van de partij Voluntad Popular en logistieke ondersteuning bood bij protesten. Ook was zij actief op sociale media met anonieme accounts. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat zij geïdentificeerd werd door de Venezolaanse autoriteiten of dat zij bij een terugkeer geïdentificeerd zal worden. Verzoekster steunt zich ook grotendeels op dezelfde informatie als deze van de verwerende partij. Het feit dat zij via sociale media de voorzitter van de Voluntad Popular, Leopoldo Lopez volgde en dat zij een bericht van hem ontving wijzigt hier niets aan.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten geïdentificeerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoekster heeft deelgenomen aan betogingen in haar land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoekster slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Daarbij komen nog de volgende incoherenties in haar relaas.

2.3.4.5. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: *“Er moet immers worden gewezen op de verklaringen die u enerzijds op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds op het CGVS aflegde. Er kan worden aangenomen dat u bij de DVZ bondiger uw relaas hebt gedaan, doch werd er gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Waar u ten eerste op de CGVS verklaarde dat u en M. A. in mei 2019 het slachtoffer werden van een aanval van twaalf personen op zes motorfietsen, heeft u deze gebeurtenis helemaal niet vermeld op de DVZ (zie CGVS-Vragenlijst d.d. 21/08/2020; CGVS p.11,13-15). Dit is zeer vreemd aangezien dit voorval volgens u net de aanleiding was om uw land van herkomst definitief te verlaten (CGVS p.13,15). Deze aangrijpende gebeurtenis, aangezien u toen ook voor de eerste en enige keer fysiek werd aangepakt, moet toch het vermelden waard zijn geweest. Dat u deze aanval niet eerder hebt vermeld, en zelfs niet nadat u uw eigen verklaringen op de DVZ nogmaals werden voorgelezen, is erg eigenaardig. Uit het administratief dossier blijkt dat u aan uw verklaringen niets meer had toe te voegen en nadat uw verklaringen werden voorgelezen heeft u deze ondertekend (CGSVVragenlijst, - vraag 3.8). Derhalve kan er niet worden voorbijgegaan aan deze vaststelling die het geloof in uw relaas op een eerste manier ondergraaft.”*

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat inzake het incident met de motorfiets in mei 2019, dat ze bij het onderhoud bij de DVZ wel foto's heeft voorgelegd van verwondingen die ze die dag opgelopen heeft en heeft vermeld dat ze van haar motor was geduwd. Verzoekster meent dat hieruit blijkt dat ze dit incident wel heeft vermeld. Bovendien vermeldde ze bij de DVZ dat er nog veel andere dingen waren gebeurd.

In dit verband merkt de Raad op dat het louter vermelden, naar aanleiding van het voorleggen van een foto met verwondingen, dat zij en haar partner omver werden geduwd op de motor, niet meebrengt dat verzoekster het incident van 19 mei 2019 als dusdanig heeft vermeld bij de DVZ. Daar werd haar gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht en verzoekster zei dat ze het voornaamste had verteld. Het incident van 19 mei 2019 heeft ze niet vermeld in dit overzicht. Verzoekster heeft wel degelijk vermeld dat er nog veel andere dingen zijn gebeurd, maar het is niet logisch dat ze een incident waar ze nu veel gewicht aan hecht, bij de DVZ *quasi* onvermeld heeft gelaten. Bij het indienen van de foto's van haar verwondingen en het bespreken ervan, verduidelijkte verzoekster dat ze van de motor werd geduwd. Als verzoekster dit incident doorslaggevend had beoordeeld, is het niet logisch dat ze het niet heeft vermeld bij het overzicht van de feiten die geleid hebben tot haar vlucht (adm. dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 5).

Inzake het niet geconfronteerd worden met tegenstrijdigheden, wordt verwezen naar punt 2.3.4.4. van dit arrest.

2.3.4.6. Inzake de mannen die zich voordeden als leden van de Voluntad Popular en wilden te weten komen waar verzoekster woonde, stelt verzoekster in het verzoekschrift dat er twee gebeurtenissen zijn in plaats van één. Zulke mannen hebben haar twee keer bezocht: een eerste keer toen verzoekster in Merida bij haar grootouders was, ze kwamen daar bij de burens om zo bij verzoekster te geraken. Verzoekster stelt dat zij niet weet waarom er bij de DVZ genoteerd werd dat de mannen bij haar thuis zijn geweest, dat is nooit het geval geweest. De tweede keer betreft het incident waarover zij verklaringen heeft afgelegd bij het CGVS zoals te lezen is in de notities op p. 13. Dat uit haar

verklaringen bij het CGVS blijkt dat deze personen niet slechts één keer zijn langs gekomen, moge blijken uit haar verklaringen dat veel motorrijders in haar buurt rondhingen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Op een derde punt blijken uw eerdere verklaringen op de DVZ opnieuw niet overeen te stemmen met die ten aanzien van het CGVS. U zei op de DVZ immers dat op een dag er mannen die beweerden lid te zijn van Voluntad Popular zich aan u aandienden bij uw residentie waar u woonde (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Deze versie wijkt echter af van diegene die u op het CGVS verklaarde. U vertelde namelijk toen dat u niet aan uw woonresidentie zo door deze mannen werd benaderd, maar wel voor een winkel die zich op twee blokken van uw huis bevond (CGVS p.13,17,20). Deze vastgestelde discrepantie doet de geloofwaardigheid in uw relaas en voorgehouden vrees verder afnemen.”

De verklaring *post factum* van verzoekster dat er zich twee zulke incidenten hebben afgespeeld in plaats van één, is een verklaring achteraf die de tegenstrijdigheid niet kan opheffen. Verzoekster verklaarde immers bij het CGVS: *“Een keer toen ik uit de winkel kwam werd ik benaderd door zo’n 5 mannen, die zeiden dat ze van VP waren maar ik had hen nog nooit gezien, en ze vroegen “waar Y. woonde”, ik zei dat er niemand woonde, ik vond dat heel verdacht want ze vroegen aan mij waar ik was, en rond de urbanisatie hingen veel van die motorrijders rond, en de burens zeiden altijd dat het mijn fout was omdat ik deelnam aan marsen. Hoeveel keer gebeurde dat u zo benaderd werd door mensen die zeiden dat ze van VP waren? 1 keer. Wanneer was dat? Midden februari 2019”* (notities CGVS, p. 13-14).

“En toen die mannen zich aan u presenteerden als leden van VP, wat zeiden ze precies tegen u? Ze zeiden “sorry ken je Y. en weet je waar ze woont” en ik antwoordde “nee hier is geen Y.” En u werd zo benaderd aan een winkel? Ja voor een winkel. Hoe ver was die winkel van u thuis? 2 blokken.” (notities CGVS, p. 17).

“Maar die mannen die u benaderden aan de winkel, dat was in uw buurt, het is niet moeilijk om de link te leggen met dat ze wisten waar u woonde? Ik heb ze niet getoond waar m'n huis is want ik woon in een privé urbanisatie, dat is privé en afgesloten maar binnenin zijn een groot aantal huizen, ik ben pas die urbanisatie binnengegaan nadat zij waren vertrokken.” (notities CGVS, p. 20).

Hieruit blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk verklaard heeft dat dit niet aan haar huis of aan dat van haar grootouders heeft plaatsgevonden, maar aan een winkel en dat zij pas de urbanisatie met daarin verschillende huizen is binnengegaan nadat de motorrijders waren vertrokken. Bovendien verklaarde verzoekster dat het slechts één keer gebeurde dat ze benaderd werd door mensen die zeiden dat ze van VP waren. Bij de DVZ verklaarde verzoekster inderdaad dat één maal een aantal mannen zich aanboden bij de residentie (urbanisatie) waar ze woonde en sprak zij niet over een winkel of over twee gelijkaardige gebeurtenissen (adm. dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 5).

Door een nieuwe versie van de feiten te geven, kan verzoekster deze tegenstrijdigheid niet rechtzetten.

2.3.4.7. Vervolgens gaat verzoekster in het verzoekschrift in op het motief aangaande de telefonische bedreigingen: *“Ten vierde bent u eveneens niet consequent inzake de dreigtelefoontjes die u kreeg en de periode wanneer u deze ontving. Op het CGVS laat u namelijk noteren dat u voor het eerst zulke telefoontjes kreeg in maart 2019 en dat het er wel twintig of meer op een dag konden zijn, totdat u in april 2019 de telefoonlijn uit de muur trok (CGVS p.13-14,16). U vermoedt dat de aanleiding voor de telefoontjes uw aanklachten en publicaties op de sociale netwerken was (CGVS p.16). Echter op de DVZ zei u dat u al sinds 2017 dreigtelefoontjes ontving en dit drie tot vier keer gedurende een maand (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). U verdacht uw buurman ervan u in de gaten te houden en na elke betoging kreeg u ook dreigtelefoontjes (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Dat uw verklaringen wederom niet te rijmen zijn, blijkt te meer uit de vaststelling dat u de dreigtelefoontjes die u op de DVZ vermeldde, helemaal niet heeft aangehaald op het CGVS. U had immers alle incidenten aangehaald en de eerder aangehaalde dreigtelefoontjes sinds 2017 bleken niet in u op te komen (CGVS-Vragenlijst 3.5; CGVS p.13-14). Het mag onderhand duidelijk zijn dat voorgaande tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de kernelementen van uw relaas de geloofwaardigheid van uw aangemeten vrees sterk op de helling zetten.”*

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij hiermee niet geconfronteerd werd tijdens het gehoor bij het CGVS. Zij legt uit dat er geen tegenstrijdigheid in haar verhaal zit en dat zij zowel in 2017 en 2019 telefonisch werd bedreigd. In 2017 waren de telefonische bedreigingen een reactie op de demonstratie die ze bijwoonde waarna ze de dood van een betoogster op sociale media had aangeklaagd. Daarnaast

had één van haar burens haar in het oog gehouden, zoals ze heeft meegedeeld. De bedreigingen zijn dan hervat in maart 2019 met een grotere frequentie. Verzoekster merkt op dat de bedreigingen van in 2017 niet werden vermeld in het gehoor van het CVGS, er werden haar tijdens dit gehoor echter zeer weinig vragen gesteld over telefonische bedreigingen, verzoekster kreeg niet de gelegenheid om hierover te praten. Zij wijst erop dat zij, toen haar werd gevraagd om haar relaas te doen (p. 13 en 14 van het gehoorverslag) een samenvatting heeft gegeven en dat er daarna gesloten vragen werden gesteld. Verzoekster heeft echter veel meegemaakt in Venezuela en in haar psychologische toestand is het normaal dat ze niet weet waar te beginnen en bepaalde incidenten vergeet te vermelden.

De Raad wijst erop dat verzoekster, door zich nu aan te sluiten bij haar versie van de feiten zoals vermeld bij de DVZ, deze incoherentie niet opheft. Bij het CGVS werd haar wel degelijk gevraagd *“Kan u me nog eens alle redenen uitleggen waarom u in B. een VIB hebt ingediend en vreest naar Ven terug te keren, dus vertel maar alle incidenten en gebeurtenissen in Ven die u ertoe hebben doen besluiten om uw land te verlaten”* en *“Dit zijn alle incidenten en gebeurtenissen of zijn er nog zaken gebeurd die we nog niet besproken?”* en *“Maar hebben we alle incidenten en gebeurtenissen aangehaald of zijn er nog zaken gebeurd die we nog niet besproken?”* (notities CGVS, p. 13). Aan verzoekster werd dus nog twee maal gevraagd of ze wel alles verteld had en toch vermeldde ze geen dreigtelefoontjes van in 2017. Verzoekster wijt dit aan haar psychologische problemen, maar in dit verband moet worden opgemerkt dat in het attest van de psychologe die verzoekster in België behandelt (stuk gevoegd bij de aanvullende nota van verzoekster van 19 juli 2021) kan gelezen worden dat verzoeksters cognitieve vermogens lijken te zijn bewaard gebleven. Verzoeker kan dit dus niet louter wijten aan haar psychologische toestand en zoals reeds gesteld wordt de tegenstrijdigheid niet opgeheven door zich bij één versie van de feiten aan te sluiten.

2.3.4.8. Verzoekster gaat vervolgens in op volgend motief: *“Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u ervoor koos om uzelf op te sluiten in uw eigen huis. Naar aanleiding van de dreigtelefoontjes kwam u gedurende maanden niet meer naar buiten uit angst voor uw vervolgers (CGVS p.14-15,17-18). Het risico dat uw vervolgers wisten waar u woonde was nochtans erg groot. Zo werd u in februari 2019 in de buurt door vijf mannen benaderd die aan u naar u vroegen, kreeg u vele dreigtelefoontjes op uw vaste lijn, en was er nog uw buurman die met de autoriteiten heulde (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5; CGVS p.7-8,13-14,16-17,20). Dat uw bedreigers u snel zouden vinden blijkt uit uw verklaringen dat amper drie dagen na uw vertrek een dreigbrief van de Tupamaros werd achtergelaten aan uw huis en er stenen werden gegooid naar uw huis (CGVS p.7,11; zie ingediende documenten nr 8). U ging echter tegen het advies van uw ex-partner M. A. in en bleef in uw huis wonen tot aan uw vertrek (CGVS p.18). U zag er opvallend genoeg blijkbaar ook geen heil in om bijvoorbeeld naar Caracas of naar de boerderij van uw grootouders in Merida te gaan. Nochtans heeft u al eerder in Caracas en Merida gewoond, en woont uw vader ook helemaal zonder problemen in Caracas (CGVS p.3,5,15). De reden waarom uw vader in Caracas geen problemen kende is omdat deze stad ver van San Cristobal gelegen is, aldus uw verklaringen (CGVS p.15). In die zin brengt uw niet-doortastende houding, die zodus niet in overeenstemming is te brengen met uw mogelijkheden en met uw vrees, de geloofwaardigheid van uw verklaringen weer aan het wankelen. Dat u uw vader of uw grootouders niet wilde betrekken in uw problemen is gezien de ernst van de geschetste problemen die u uw land deden verlaten allerm minst overtuigend als verklaring (CGVS p.17).”*

Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat zij nergens anders heen kon en bovendien zwanger was. Hiermee brengt zij echter niets in tegen de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dat het risico groot was dat haar vervolgers wisten waar ze woonde omdat ze al was benaderd door vijf mannen die naar haar op zoek waren, omdat de telefoontjes op de vaste lijn toekwamen en omdat haar buurman haar in het oog hield, en dat amper drie dagen na haar vertrek er stenen gegooid werden naar haar huis en er een dreigbrief achtergelaten werd. De Raad sluit zich aan bij deze vaststellingen die steunen op de verklaringen van verzoekster (notities CGVS, p. 7 en 8).

Verzoekster legt vervolgens uit dat zij niet naar haar (stief)vader in Caracas kon gaan, zij heeft er geen bijzondere band mee en hij is al een paar jaar gescheiden van haar moeder. Zij heeft nooit verklaard dat haar vader haar “vriend” was, dit betreft een misverstand tijdens het gehoor, zij dacht dat het een vraag was die gesteld werd over haar ex-partner. In de opmerkingen over het gehoor werd meegedeeld dat deze man gezondheidsproblemen heeft en in armoede leeft. Verzoekster stelt dat ze ook niet naar haar grootouders in Merida kan gaan omdat deze oud zijn, ziek en arm. Ze wilde ook niet dat mensen werden gedood omwille van haar problemen. Verzoekster benadrukt dat ze in haar huis binnen bleef en dat de enige keren waarop ze het huis durfde te verlaten, ze aangevallen werd.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaard heeft dat haar vader haar vriend is (notities CGVS, p. 7). Het valt evenwel niet uit te sluiten dat zij inderdaad dacht dat het over de vader van haar kind ging, in plaats van over haar eigen vader, gezien er vlak daarvoor vragen werden gesteld over de vader van haar kind (notities CGVS, p. 6). Maar wat er ook van zij, verzoekster heeft ook verklaard dat zij nog contact heeft met haar vader in Venezuela (notities CGVS, p. 7), dat hij geen problemen kende in Caracas omwille van verzoeksters activiteiten (notities CGVS, p. 15) en dat ze niet naar Caracas naar haar vader kon gaan omdat ze hem er niet bij wilde betrekken (notities CGVS, p. 17). Daargelaten het feit of haar vader arm en ziek is, uit haar verklaringen blijkt wel degelijk dat zij nog contact heeft en had met hem en dat er dus geen redenen zijn waarom zij niet naar Caracas bij haar vader terecht kon. De opmerking dat ze hem er niet bij wilde betrekken, wijst niet op een werkelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. Als zij werkelijk vreesde voor haar leven is er geen reden waarom zij niet van San Cristobal naar Caracas kon gaan. Hetzelfde geldt voor haar grootouders, dat deze mensen oud en ziek zijn neemt niet weg dat, als verzoekster werkelijk een gegronde vrees had, zij naar hen kon vluchten.

2.3.4.9. Inzake verzoeksters reisweg en reisdocumenten wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Dat u niet hoeft te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten blijkt ook uit uw documenten en reisweg. U heeft immers op 22 november 2017 een paspoort op uw eigen naam kunnen verkrijgen en met dit document vervolgens zonder problemen uw land kunnen verlaten vanuit de internationale luchthaven Maquitia in Caracas (CGVS p.3-4,20; zie ingediend document nr 1). U bent trouwens ook nooit eerder gearresteerd in Venezuela, kende nooit problemen met de politie of het gerecht (CGVS p.15), en uit voornoemde vaststellingen blijkt dat er geen indicatie bestaat dat u daadwerkelijk in het vizier zou lopen bij de autoriteiten. U spreekt van geluk dat u op deze manier zonder problemen kon vertrekken uit Venezuela (CGVS p.20). Na uw persoonlijk onderhoud en na beraad met uw advocaat stelt u dat u bij uw vertrek zelfs werd ondervraagd en dat uw gsm werd nagekeken door het leger (zie ingediende documenten nr 15). U heeft dit echter zelf nooit eerder aangehaald, noch op de DVZ, noch op het CGVS terwijl het CGVS er u nochtans expliciet naar vroeg (CGVS p.3-4,20). Bovendien kan de redenering verwoord in de nagestuurde opmerkingen niet gevolgd worden. Volgens uw advocaat werd u in Venezuela door de Tupamaros bedreigd en dit betekent niet dat u noodzakelijkerwijs op een zwarte lijst van de regering stond die in het bezit van de militairen op het vliegveld zou zijn (zie ingediende documenten nr 15). Met deze uitspraak spreekt uw advocaat zichzelf echter tegen want nadien stelt zij dat personen op zulk een lijst kunnen staan als de autoriteiten van tevoren op de hoogte zijn gesteld van hun vertrek en dat u gehaast in het geheim vertrok waardoor de Tupamaros de autoriteiten niet tijdig van uw vertrek en profiel als tegenstander konden inlichten (zie ingediende documenten nr 15). Uw raadvrouw stoelt zich echter duidelijk op hypothesen die niet van die aard zijn om voorgaande pertinente vaststellingen te wijzigen. Dat u voorafgaand aan uw vertrek nog niet eerder als tegenstander door de autoriteiten zou zijn geïdentificeerd staat haaks op uw eigen verklaringen. U zei immers een vrees voor de Venezolaanse regering te koesteren (CGVS p.7-8) die er niet voor terugdeinst de protestacties te infiltreren (CGVS p.11). Uit uw verklaringen blijkt ook dat er nog voor uw vertrek leden van de FAES (de nationale politie van Venezuela) naar de tante van M. A. kwamen om u te zoeken (CGVS p.12). Voorts dacht u van uw buurman die lid was van de CICPC (een politieagentschap) en die banden had met de Tupamaros, dat hij achter de dreigtelefoontjes naar u zat (CGVS p.8; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Ten slotte werd u persoonlijk benaderd door vijf mannen die specifiek naar u vroegen, en werd u en M. A. aangevallen op de motorfiets (CGVS p.11,13,17). Logischerwijs kan er ook niet worden ingezien dat de Tupamaros de (luchthaven-)autoriteiten zouden inlichten of u op een zwarte lijst zouden laten zetten, pas wanneer ze zelf kunnen vaststellen dat u uw woonplaats definitief hebt verlaten, of dat u aanstalten zou maken om uw land te verlaten (zie ingediende documenten nr 15). Het doel van zo een lijst is toch net om personen op te sporen of te detecteren bij hun vlucht. De door u en uw advocate aangereikte uitleg voor uw probleemloze vertrek uit Venezuela kan derhalve niet overtuigen, waardoor deze sterke aanwijzing dat de door u gevreesde vervolging ongeloofwaardig is behouden blijft."

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de opmerkingen die werden ingediend na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 15). Ze herhaalt wat daarin stond en zegt dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat het voor personen als verzoekster onmogelijk zou zijn om de luchthaven te bereiken zonder te worden gearresteerd of dat de militairen noodzakelijkerwijze over een lijst beschikken van personen die als politieke dissidenten worden beschouwd. Verzoekster citeert vervolgens uit een rapport van de Immigration and Refugee board of Canada van mei 2014 waarin de formaliteiten geschetst worden om vanop de luchthaven Venezuela te verlaten en waarin vermeld wordt dat de paspoorten van vb. journalisten of personen die

door de regering worden gezocht, willekeurig kunnen worden geannuleerd zodat deze personen niet via de officiële kanalen het land kunnen verlaten, dit is echter geen systematische praktijk.

Door louter te herhalen wat zij reeds heeft meegedeeld aan de verwerende partij en voorbij te gaan aan het antwoord daarop in de bestreden beslissing, kan verzoekster dit motief niet ontkrachten. De verwijzing naar een rapport van de Immigration and Refugee board of Canada van mei 2014 waarin vermeld wordt dat sommige personen worden tegengehouden maar dat dit niet systematisch gebeurt, doet hieraan geen afbreuk.

Ook verzoeksters verwijzing naar het feit dat haar moeder en zus, die erkende vluchtelingen zijn, op legale wijze hun land hebben verlaten, doet hieraan geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk onderzocht en zoals hierboven reeds vastgesteld bevat verzoeksters relaas tal van incoherenties.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat *“zij zich in buurlanden niet (kon) vestigen zonder financiële middelen terwijl dezelfde criminele groepen ook in deze landen actief zijn”* uit haar verklaringen blijkt dat zij van 2015 tot 2016 in Colombia heeft gewoond (notities CGVS, p. 3, p. 5) en nergens verklaard heeft dat ze daar problemen zou hebben gekend met dezelfde personen als in Venezuela.

Waar verzoekster stelt dat zij in 2017 haar paspoort heeft laten vernieuwen via via door een andere persoon en er dus niet zelf om is geweest, strookt dit niet met de verklaringen die zij heeft afgelegd. Er werd verzoekster immers gevraagd *“Heeft u dat PP zelf afgehaald?”* Waarop zij *“ja”* antwoordde (notities CGVS, p. 10). Zelfs al zou het paspoort, dat als datum van uitgifte 22 november 2017 vermeldt, door iemand anders zijn afgehaald, dan nog gaat het om verzoeksters naam en identiteit in het paspoort die door de autoriteiten kan worden gecheckt. Dit staat los van de fysieke persoon die om het document komt. Verzoeksters verwijzing naar het EASO rapport doet *in casu* niet ter zake gezien het citaat daaruit louter handelt over corruptie om de procedure voor het afleveren van een paspoort te versnellen.

2.3.4.10. Verzoekster meent dat niet werd onderzocht in welke mate haar kind ooit identiteitspapieren zal kunnen verkrijgen omdat zij als een verrader van de natie wordt beschouwd. In dit verband merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en dat er dan ook geen indicaties aanwezig zijn dat zij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar aangehaalde politieke activiteiten. Bijgevolg doen haar opmerkingen dat haar kind mogelijk niet in Venezuela zal kunnen worden ingeschreven omdat zij als een verraadster wordt beschouwd, niet ter zake.

2.3.4.11. Verzoekster wijst erop dat haar moeder, broer en zus in België zijn erkend als vluchteling. Zij heeft verklaard dat ze na het vertrek van haar familie in 2014 naar het appartement van haar moeder ging en daar lastig gevallen werd door Cubaanse militairen. Omwille van haar eigen problemen en die van haar familie is verzoekster naar Colombia vertrokken. Verzoekster wijst erop dat zij rechtstreeks is bedreigd om redenen die verband hielden met haar familie in België. Hierover wordt in de bestreden beslissing echter niets vermeld. Bij haar terugkeer van Colombia naar Venezuela werd verzoekster bedreigd en in de gaten gehouden. Verzoekster stelt dat het ook mogelijk is dat zij door de autoriteiten in haar land als dissident wordt beschouwd omwille van de activiteiten van haar familie en de incidenten waarvoor haar familie naar België moest komen. Haar moeder en haar zus steunden ook de Voluntad Popular en namen deel aan demonstraties. Verzoekster benadrukt dat zij in 2014 niet samen met haar moeder en zus is vertrokken omdat zij pas getrouwd was met I. Uit de verklaringen van verzoeksters moeder en zus blijkt echter dat verzoekster toen ook reeds in gevaar was. Verzoekster wijst naar de UNHCR Guidelines en wat deze zeggen over gebeurtenissen die familie en vrienden overkomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij problemen heeft gehad in Venezuela omwille van haar moeder of zus. Het incident met Cubaanse militairen betrof een situatie die zich voordeed omdat ze naar het appartement van haar moeder ging dat vlakbij de woning van de gouverneur was, om enkele bezittingen uit het appartement te gaan halen. Bij de woning van de gouverneur hielden zich Cubaanse militairen op. Dit incident is niet het gevolg van de activiteiten van verzoeksters moeder en zus maar van de situatie op dat ogenblik op die plek. Verzoekster haalt voor het eerst in het verzoekschrift aan dat zij werd bedreigd omwille van redenen die verband hielden met haar familie in België, maar zij concretiseert dit op geen enkele wijze.

Daarnaast heeft zij uitdrukkelijk vermeld dat zij niet met haar moeder en zus is vertrokken uit Venezuela in 2014 omdat zij toen een relatie had met I. en zelf geen problemen had: *“En waarom heeft u toen in 2014 Ven niet verlaten samen met uw moeder, broer en zus, waarom bleef u in Ven? Als enige van uw kerngezin, behalve dan uw vader, achtergebleven? Omdat ik toen al met I. was. En had u toen nog geen ernstige persoonlijke problemen? Nee.”* (notities CGVS, p. 19). Door nu zonder enig concreet gegeven iets anders te beweren in het verzoekschrift, kan verzoekster dit niet hard maken. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster bij het vertrek van haar moeder en zus in 2014 nog niet gehuwd was met I., zoals ze beweert in het verzoekschrift. Ze was toen wel al samen met I. maar het huwelijk vond slechts plaats toen ze in Colombia verbleven (notities CGVS, p. 4).

Inzake de verklaringen die verzoeksters moeder en zus hebben afgelegd en die verzoekster als stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk wordt behandeld en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Er wordt herhaald dat verzoekster verklaarde dat ze op het ogenblik van het vertrek van haar moeder, broer en zus, zelf geen problemen had (notities CGVS, p. 19).

2.3.4.12. Ten slotte wijst verzoekster in het verzoekschrift op het volgende. Toen ze in mei 2019 van een medische consultatie naar haar auto stapte, werd ze benaderd door twee FAES-agenten die haar bedreigden en vervolgens verkrachtten. Ze heeft dit niet eerder verteld omdat het delicaat en zeer pijnlijk is, haar familie weet het niet, alleen maar haar therapeut. Verzoekster zegt dat ze dit niet heeft vermeld tijdens het gehoor bij het CGVS omdat ze zich niet comfortabel genoeg voelde om erover te praten en omdat het een mannelijke beschermingsofficier was. Verzoekster wilde evenmin dat haar familie dit te weten kwam.

De Raad wijst erop dat verzoekster de mogelijkheid had om in het kader van de vragenlijst bijzondere procedurele noden te melden dat zij de voorkeur gaf te worden gehoord door een vrouwelijke medewerker en een vrouwelijke tolk. Verzoekster heeft echter nagelaten dit te vragen (adm. dossier, stuk 7, vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ en verklaring CGVS van 21 augustus 2020, vraag 6).

Verzoekster heeft ook nagelaten dit incident te melden in het kader van haar opmerkingen van 1 december 2020 bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op dat ogenblik kon zij dit nochtans in vertrouwen meedelen aan haar raadvrouw die de opmerkingen van 1 december 2020 geformuleerd heeft.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekster, los van het gebeurde, opnieuw incoherente verklaringen aflegt. Tijdens het gehoor verklaarde verzoekster dat ze in april – mei 2019 niet meer buiten kwam en thuis opgesloten zat, haar partner deed de boodschappen. De enige dag dat ze met hem naar buiten ging was toen ze hen hebben onderschept met de motorfiets (notities CGVS, p. 14). Ze bevestigde dat de enige dag dat ze buiten kwam was in mei, en dan zat ze weer opgesloten tot ze naar België kwam (notities CGVS, p. 18). Verzoekster stelt nu in het verzoekschrift dat ze eind mei een medische consultatie had, een zwangerschapsechografie. Dit wil dus zeggen dat verzoekster nu meedeelt dat ze in die periode wel meer dan één keer naar buiten is gegaan. Het is opmerkelijk dat verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS niet heeft vermeld dat ze een keer of af en toe naar buiten moest voor zwangerschapscontroles, wat toch te begrijpen is. Dit gegeven doet ook afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekster.

De Raad stelt vast dat van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, verwacht kan worden dat hij alle essentiële zaken die de kern van zijn relaas raken, zo snel en volledig mogelijk vertelt. Pas in het verzoekschrift maakt verzoekster voor het eerst melding van deze verkrachting en de Raad merkt op dat zij geen ernstige rechtvaardiging geeft voor het feit dat zij dit pas zo laat vermeld heeft.

Zoals reeds gesteld heeft verzoekster geen melding gemaakt van bijzondere procedurele noden.

De Raad ziet bijgevolg niet in welke drempel er voor verzoekster zou geweest zijn om reeds tijdens het gehoor bij het CGVS melding te maken van deze verkrachting. Alleszins wordt vastgesteld dat verzoekster in deze stand van het geding onvoldoende informatie verschaft om aan te tonen dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te

moeten bevelen. Verzoekster verschaft evenzeer onvoldoende informatie in dit verband om haar op deze grond een beschermingsstatuut toe te kennen.

2.3.4.13. De hierboven nog niet besproken documenten die door verzoekster werden bijgebracht, vermogen niet de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.14. Verzoeksters verklaringen en voorgelegde documenten volstaan niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

In de mate waarin verzoekster zou menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door de socio-economische situatie in Venezuela te vermelden, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing in dit verband het volgende wordt uiteengezet:

“Al erkent het CGVS dat de situatie moeilijk is in Venezuela, het blijkt dat u kan bogen op uw zelfredzaamheid en werkervaringen in Venezuela en Colombia (CGVS p.5,12). U volgde middelbaar onderwijs, werkte als manager van een bouwbedrijf en nadat uw man u verliet kocht u eigenhandig vrouwenkledij en parfum in en bracht deze daarna zelf verder aan de man (Verklaring DVZ d.d. 21/08/2020 vraag 11; CGVS p.4-5,12-13). Met deze werkervaringen kan u na terugkeer naar uw herkomstland opnieuw aan de slag. Uw zelfredzaamheid blijkt ook uit het feit dat u zonder problemen alleen woonde vanaf september 2017 en naar België reisde (CGVS p.4-5). U beschikt in Venezuela daarnaast ook over een huis in een privé-urbanisatie (CGVS p.4). Aan uw nagestuurde tegenwerping dat u niet meer in uw huis in Venezuela kan wonen omwille van uw problemen kan gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen geen waarde worden gehecht (zie ingediende documenten nr 15). Verder onderhoudt u in Venezuela nog goede contacten met uw werkende vader en met de vader van uw kind M. A. (CGVS p.7). Uw advocaat weet te melden dat jullie inderdaad nog bevriend zijn (zie ingediende documenten nr 15). Uw moeder die al sinds 2014 in België is en hier ook werkt, heeft uw reis naar België gesponsord en uw zus bij wie u momenteel verblijft, zullen u, net als uw familieleden in Venezuela, bovendien ook ter wille zijn om uw vestiging te faciliteren (CGVS p.3,12). Dat u na uw persoonlijk onderhoud laat weten dat uw vader erg arm is en dat M. A. door de problemen op de vlucht is en niet meer werkt kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat u in Venezuela over een netwerk beschikt (zie ingediende documenten nr 15). Te meer er andermaal moet benadrukt worden dat de problemen die u met M. A. deelt bedrieglijk zijn. Evenzo kan uw toevoeging dat u geen spaargeld meer heeft geen niet opwegen tegen uw aangetoonde werkervaringen, zelfredzaamheid en bereidwillig familiaal netwerk in Venezuela en België (zie ingediende documenten nr 15). Bijgevolg kan uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeksters herhalingen van eerder verklaarde zaken en de blote beweringen in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan deze gedegen motivering.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij zich geen medicatie zal kunnen verschaffen in Venezuela, toont zij evenwel niet aan dat zij nood heeft aan medicatie. Zoals reeds gesteld in punt 2.3.4.3., legt verzoekster geen enkel bewijs voor van medicatie die haar in België zou voorgeschreven zijn en die zij momenteel inneemt. Stuk 3 bij het verzoekschrift betreft een ongedateerd medisch voorschrift van een Venezolaanse psychiater, waarover niet anders kan worden vastgesteld dan dat verzoekster deze medicatie het laatst voorgeschreven heeft gekregen in Venezuela en deze daar mogelijk genomen heeft, maar dat dit gestopt is in België, gezien een Belgische apotheek geen buitenlands voorschrift zal aanvaarden (zie stuk 3 bij de nota van het CGVS) en gezien zij geen recente Belgische voorschriften voorlegt.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekster verklaart geboren te zijn in Merida, op dertienjarige leeftijd verhuisd te zijn naar Caracas en sinds 2011 in San Cristobal te wonen, in de deelstaat Táchira. Daar heeft ze, met uitzondering van een jaar in de periode 2015-2016, gewoond tot haar vertrek in 2019 naar België.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op *ex nunc*-basis als volgt.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De deelstaat Tachira, waarvan verzoekster afkomstig is, kent een hogere prevalentie van voornamelijk crimineel en politieel geweld (zie bv. COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 23 en COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 28 april 2021, p. 31). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie in de deelstaat Tachira is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 26-34 en 28 april 2021, p. 29-37; EASO “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In casu is verzoekster afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

In 2019 vielen er 1850 doden in de gehele grensregio (Amazonas, Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia en Apure) waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De

cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers; evenmin zijn er aparte cijfers voor de deelstaat Táchira.

Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties.

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Evenmin brengt verzoekster persoonlijke omstandigheden aan die – waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de deelstaat Táchira een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – in haar hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, minstens toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, *in casu* de deelstaat Táchira, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan

de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET